SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 16. maja 2011*

V zadevi T-145/08,

Atlas Transport GmbH s sedežem v Düsseldorfu (Nemčija), ki jo zastopajo U. Hildebrandt, K. Schmidt-Hern in B. Weichhaus, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa G. Schneider, zastopnik,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe UUNT, intervenientka pred Splošnim sodiščem, je

* Jezik postopka: nemščina.

Atlas Air Inc. s sedežem v Wilmingtonu, Delaware (Združene države), ki jo je sprva zastopal R. Dissmann, odvetnik, nato R. Dissmann in J. Guhn, odvetnika,

zaradi tožbe zoper odločbo prvega odbora za pritožbe UUNT z dne 24. januarja 2008 (zadeva R 1023/2007-1) v zvezi s postopkom za ugotovitev ničnosti med Atlas Air Inc. in Atlas Transport GmbH,

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi J. Azizi (poročevalec), predsednik, E. Cremona, sodnica, in S. Frimodt Nielsen, sodnik,

sodna tajnica: C. Heeren, administratorka,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 17. aprila 2008,

na podlagi odgovora na tožbo, vloženega v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 29. avgusta 2008,

na podlagi obravnave z dne 19. oktobra 2010

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Člen 59 Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL L 1994, 11, str. 1) (postal člen 60 Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1) določa:

„Pritožba se pisno vloži pri Uradu v dveh mesecih po datumu obvestila o odločbi, zoper katero je vložena pritožba. Šteje se, da je pritožba vložena šele, ko je plačana pristojbina za pritožbo. V roku štirih mesecev po datumu obvestila o odločbi je treba vložiti pisno izjavo, ki navaja vzroke [razloge] za pritožbo."

2 Člen 61 Uredbe št. 40/94 (postal člen 63 Uredbe št. 207/2009) določa:

„1. Če je pritožba dopustna, Odbor za pritožbe preveri, ali je pritožba utemeljena.

2. Med preverjanjem pritožbe Odbor za pritožbe povabi stranke tolikokrat kolikor je potrebno, da v določenem roku predstavijo svoja stališča o odločitvah Odbora ali o vlogah nasprotnih strank.“

3 Pravilo 20(7)(c) Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe št. 40/94 (UL L 303, str. 1) določa:

„Urad lahko začasno prekine postopek ugovora: […] če je začasna prekinitev zaradi okoliščin primerna.“

4 Pravilo 48(1) Uredbe št. 2868/95 z naslovom „Vsebina pritožbe“ določa:

„1. Pritožba vsebuje: […]

(c) navedbo odločbe, ki je predmet pritožbe, in obseg, v katerem se zahteva sprememba ali razveljavitev odločbe.“

5 Pravilo 49(1) Uredbe št. 2868/95 določa:

„Če pritožba ni skladna s členi 57, 58 in 59 uredbe in pravilom 48(1)(c) in (2), jo odbor za pritožbe zavrže kot nedopustno […]“

Dejansko stanje

6 Tožeči stranki, družbi Atlas Transport GmbH, je bila 5. januarja 2006 odobrena registracija besedne znamke Skupnosti ATLAS, med drugim za storitve prevoza iz razreda 39 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen.

7 Intervenientka, družba Atlas Air Inc., je 21. julija 2006 vložila zahtevo za ugotovitev ničnosti znamke tožeče stranke (v nadaljevanju: zahteva za ugotovitev ničnosti z dne 21. julija 2006). Navedena zahteva je na podlagi členov 52(1)(c) in 8(4) Uredbe št. 40/94 (postala člena 53(1)(c) in 8(4) Uredbe št. 207/2009) v povezavi z nekaterimi nacionalnimi določbami temeljila, na eni strani, na sporu glede trgovskih imen ATLAS AIR in ATLAS AIR Inc., ki se uporabljata v Beneluksu, Nemčiji, Združenem kraljestvu in drugih evropskih državah za storitve letalskega prevoza blaga, in na drugi strani, na obstoju verjetnosti zmede iz členov 52(1)(a) in 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 (postala člena 53(1)(a) in 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009) s figurativno znamko Beneluksa št. 555184, registrirano 19. aprila 1994 za „storitve letalskega prevoza blaga“ iz razreda 39 Nicejskega aranžmaja, kakor je prikazana spodaj:

8 Intervenientka je 13. decembra 2005 že vložila zahtevo za ugotovitev ničnosti znamke Skupnosti ATLAS TRANSPORT, registrirane pod številko 545 681 (v nadaljevanju: zahteva za ugotovitev ničnosti z dne 13. decembra 2005).

9 Oddelek za izbris je 28. avgusta 2006 zavrnil predlog za združitev postopkov v zvezi zahtevama za ugotovitev ničnosti z dne 13. decembra 2005 in 21. julija 2006.

10 Oddelek za izbris je 26. junija 2007 ugodil zahtevi za ugotovitev ničnosti z dne 21. julija 2006, ker je obstajala verjetnost zmede na podlagi člena 52(1)(a) Uredbe št. 40/94 v povezavi s členom 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 s prejšnjo znamko Beneluksa (v nadaljevanju: sporna odločba). Posledično je presodil, da ni treba opraviti preizkusa prejšnjih trgovskih imen.

11 Tožeča stranka je 29. junija 2007 zoper sporno odločbo vložila pritožbo na odbor za pritožbe, pri čemer si je pridržala pravico do poznejše predložitve vloge, v kateri so navedeni pritožbeni razlogi.

12 Tožeča stranka je 15. oktobra 2007 odboru za pritožbe posredovala prvi dopis, ki mu je bila priložena kopija osnutka tožbe brez datuma in njen prevod, s katero se sodišču, pristojnemu za znamke Beneluksa, predlaga, naj iz svojega registra izbriše prejšnjo

znamko Beneluksa, katere imetnica je intervenientka. V tem dopisu je tožeča stranka navedla:

„Pritožnica s tem dopisom posreduje vlogo in njen prevod, s katero pristojnemu sodišču v Beneluksu predlaga, naj iz registra izbriše znamko Beneluksa, katere imetnica je tožena stranka. Ta registracija v Beneluksu je edina podlaga za odločbo oddelka za izbris, ki se izpodbija v obravnavani zadevi."

13 Tožeča stranka je 29. oktobra 2007 odboru za pritožbe poslala drugi dopis, v katerem je navedla:

„Pritožnica se sklicuje na svoj dopis z dne 15. oktobra 2007 in navaja pritožbene razloge.

1. Sporna odločba temelji na registraciji v Beneluksu št. 555.184 z dne 4. maja 1994. Če bo ta registracija izbrisana, tožena stranka nima več podlage za svojo zahtevo. Odbor za pritožbe je seznanjen s tem, da se ta podlaga izpodbija pred pristojnim sodiščem Beneluksa, in sicer pred Cour de La Haye.

2. Poleg tega se postavlja tudi vprašanje uporabe znamke Beneluksa št. 555.184 v Beneluksu tako, da se ne posega v pravico do te znamke. Ta uporaba se je izpodbijala v okviru postopka za ugotovitev ničnosti (glede zahteve za ugotovitev ničnosti z dne 13. decembra 2005) pred UUNT. Prav tako se ta uporaba izpodbija v obravnavani zadevi. Pritožnica izpodbija uporabo, hkrati pa UUNT ne želi obremeniti z obsežno dokumentacijo. Pritožnica ne bo nasprotovala, če se bo tožena stranka le sklicevala na dokaze, predložene v postopku (glede zahteve za ugotovitev ničnosti z dne 13. decembra 2005), in če bo UUNT razsodil, da se šteje, da so dokazi predloženi v tej zadevi. Vendar mora o tem odločiti UUNT.

3. Ker bo postopek zdaj prekinjen, dokler ne bo končan nacionalni postopek, pritožnica ne bo izpodbijala priložene odločbe. Pritožnica v svojih stališčih samo ugotavlja, da je bil imetnik prejšnjih pravic oškodovan, kar je v nasprotju z naravnim pravom."

14 Tožeča stranka je 20. novembra 2007 UUNT v okviru postopka glede zahteve za ugotovitev ničnosti z dne 13. decembra 2005 predložila kopijo tožbe, vložene na rechtbank van 's Gravenhage (sodišče v Haagu). Ta tožba ustreza osnutku tožbe, priloženemu dopisu z dne 15. oktobra 2007 v okviru postopka glede zahteve za ugotovitev ničnosti z dne 21. julija 2006.

15 Prvi odbor za pritožbe UUNT je z odločbo z dne 24. januarja 2008 kot nedopustno zavrgel pritožbo tožeče stranke, vloženo 29. junija 2007 zaradi zahteve za ugotovitev ničnosti z dne 21. julija 2006 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba). Odbor za pritožbe je svojo odločbo obrazložil tako, da je treba v skladu s členom 59 Uredbe št. 40/94 (postal člen 60 Uredbe št. 207/2009) v štirih mesecih po vložitvi pritožbe vložiti vlogo, v kateri so navedeni razlogi za to pritožbo. Ta vloga bi morala vsebovati vsaj kratko navedbo o upoštevnih dejstvih in pravnih vprašanjih ter pojasnilo, zakaj je sporna odločba napačna. Vendar naj niti dopis tožeče stranke z dne 15. oktobra 2007 niti tisti z dne 29. oktobra 2007 ne bi izpolnjevala teh zahtev. Nasprotno, v dopisu z dne 29. oktobra 2007 naj bi se tožeča stranka izrecno odrekla izpodbijanju sporne odločbe. Poleg tega je odbor za pritožbe presodil, da ne more ugoditi predlogu za prekinitev postopka, saj je ta temeljil le na osnutku tožbe pred sodiščem, pristojnim za znamke Beneluksa, prav tako pa ni bil predložen noben dokaz o dejanskem začetku postopka pred navedenim sodiščem. Odbor za pritožbe je poleg tega opozoril, da zahteva za ugotovitev ničnosti z dne 21. julija 2006 ni temeljila izključno na prejšnji znamki Beneluksa, ampak tudi na drugih prejšnjih pravicah v smislu člena 8(4) Uredbe št. 40/94.

Predlogi strank

16 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– razveljavi izpodbijano odločbo;

– toženi stranki naloži plačilo stroškov.

17 Tožena stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– zavrne tožbo;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

18 Intervenientka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– zavrne tožbo;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Uvod

19 Tožeča stranka v okviru te tožbe navaja dva tožbena razloga, ki se nanašata na kršitev člena 59 Uredbe št. 40/94 in kršitev člena 61 Uredbe št. 40/94 v povezavi s pravilom 20(7) Uredbe št. 2868/95.

Kršitev člena 59 Uredbe št. 40/94

Trditve strank

20 Tožeča stranka meni, da je odbor za pritožbe kršil člen 59 Uredbe št. 40/94 z dveh vidikov. Na eni strani meni, da je odbor za pritožbe navedbo pritožbenih razlogov napačno podredil zelo natančnim zahtevam. Na drugi strani meni, da je odbor za pritožbe napačno zahteval izrecno obrazložitev. Posredna obrazložitev naj bi zadostovala.

21 Zato tožeča stranka meni, prvič, da je Splošno sodišče obveznost navedbe pritožbenih razlogov pred odborom za pritožbe, določeno v členu 59 Uredbe št. 40/94, podredilo „nepredstavljivo omejenim“ zahtevam.

22 Natančneje, tožeča stranka navaja, da je Splošno sodišče v sodbi z dne 23. septembra 2003 v zadevi Henkel proti UUNT – LHS (UK) (KLEENCARE) (T-308/01, Recueil, str. II-3253) razsodilo, da obveznost navedbe pritožbenih razlogov pred odborom za pritožbe, določena v členu 59 Uredbe št. 40/94, le omogoča pravilen potek postopka s pritožbo, ne da bi bilo treba upoštevati, da je obseg preizkusa, ki ga mora opraviti odbor za pritožbe v zvezi z odločbo, ki je predmet pritožbe, določen ali omejen z razlogi, ki jih navaja stranka, ki je vložila pritožbo. Poleg tega naj bi Splošno sodišče navedlo, da mora odbor za pritožbe preizkusiti odločbo, ki je predmet pritožbe, tudi če pritožnik ne navaja posebnega razloga (zgoraj navedena sodba KLEENCARE, točki 31 in 32).

23 Tožeča stranka iz zgoraj navedene sodbe sklepa, da je obveznost navedbe razlogov iz člena 59 Uredbe št. 40/94 izpolnjena, kadar je napisano „kar koli v zvezi s sporom, kar ni omejeno le na zahtevo“.

24 Tožeča stranka meni, da je v obravnavani zadevi izpolnila navedeno „obveznost obrazložitve“. Sklicuje se na dopis z dne 15. oktobra 2007, v katerem je na UUNT naslovila osnutek tožbe za ugotovitev ničnosti znamke intervenientke, in na dopis z dne 29. oktobra 2007, v katerem se sklicuje na ugovor neuporabe in na nekončani sodni postopek pred sodiščem v Haagu. Tožeča stranka se v utemeljitev svoje trditve sklicuje, na eni strani, na odločbo četrtega odbora za pritožbe UUNT z dne 31. januarja 2006 (zadeva R 440/2004-4) in, na drugi strani, na mnenje poročevalca odbora za pritožbe, ki je izdal izpodbijano odločbo in mnenje.

25 Poleg tega tožeča stranka meni, da poenostavitev postopka z navedbo pritožbenih razlogov ni utemeljitev, ki bi nasprotovala njeni razlagi omejenega obsega „obveznosti obrazložitve“ iz člena 59 Uredbe št. 40/94. Poenostavitev postopka zaradi navedbe

pritožbenih razlogov je lahko bistvenega pomena za odbor za pritožbe in lahko sama po sebi utemelji to, da neobstoj razlogov povzroči nedopustnost pritožbe.

26 Nazadnje, tožeča stranka meni, da je treba člen 59 Uredbe št. 40/94 razlagati ob upoštevanju dejstva, da zastopanje po odvetniku pred odbori za pritožbe UUNT ni obvezno. Zato bi bilo treba to določbo razlagati ob upoštevanju dejstva, da ni namenjena le strokovnjakom, ampak vsem državljanom Evropske unije, ki bi bili lahko pogostokrat sposobni podati le splošne pripombe o „svojem primeru“.

27 Drugič, tožeča stranka meni, da je odbor za pritožbe kršil člen 59 Uredbe št. 40/94, ker je zahteval formalno in izrecno navedbo pritožbenih razlogov.

28 Tožeča stranka prereka to, da bi morala izrecno navesti, da sporne odločbe ni mogoče ohraniti. Meni, da bi lahko odbor za pritožbe, če bi to želel, zagotovo razumel njeno utemeljitev, navedeno v dopisu z dne 29. oktobra 2007, ki je bil jasno naslovljen „Navedba pritožbenih razlogov“ in v katerem je navedla dejstvo, da je bila znamka intervenientke izpodbijana in, odvisno od primera, nična, ter izrecno navedla ugovor neuporabe. Tožeča stranka naj s tem res ne bi sporne odločbe obravnavala izrecno, ampak le posredno, pri čemer naj bi tudi posredno menila, da je ni mogoče ohraniti.

29 Natančneje, tožeča stranka meni, na prvem mestu, da bi preudaren bralec posredovanje vloge pred sodiščem v Haagu lahko razumel le tako, kot da se nanaša na verjetno ničnost znamke intervenientke, ki je bila podlaga za sporno odločbo. Posledica te ničnosti naj bi bila ta, da izpodbijana odločba ne bi mogla biti izdana. Tožeča stranka

meni, da je tako posredno nakazala na dejstvo, da sporne odločbe, ki jo je sprejel oddelek za izbris, ni mogoče ohraniti.

30 Na drugem mestu, tožeča stranka meni, da bi bilo treba dejstvo, da je navajala ugovor neuporabe, razumeti tako, kot da je ta ugovor navedla že pred oddelkom za izbris. Tožeča stranka meni, da lahko odbor za pritožbe – ker neuporabe znamke na podlagi pravila 22(1) Uredbe št. 2868/95 ni mogoče prvič uveljavljati pred odborom za pritožbe – dejstvo, da je ugovor neuporabe uveljavljala pred odborom za pritožbe, razlaga le tako, da je ta ugovor uveljavljala že pred oddelkom za izbris.

31 Tožeča stranka tudi navaja, da taka posredna navedba pritožbenih razlogov pred odborom za pritožbe izpolnjuje zahteve iz člena 59 Uredbe št. 40/94 ob upoštevanju spodaj navedenega.

32 Prvič, UUNT naj bi bil večnacionalni organ, zaradi česar naj bi si evropski zakonodajalec vedno prizadeval za čim manj formalnosti in predpisal „poenostavljene in prijazne“ postopke. V tem okviru naj tako natančne obrazložitve ne bi bilo mogoče pričakovati od osebe, ki se izraža v jeziku, ki ni njen materni jezik (sodba Sodišča z dne 9. septembra 2003 v zadevi Kik proti UUNT, C-361/01 P, Recueil, str. I-8283, točka 93 in naslednje).

33 Drugič, osebe, ki sodelujejo z UUNT, izhajajo iz različnih pravnih okolij in torej različnih kulturnih okolij ter imajo različne jezikovne navade, v okviru katerih neposredna graja ni povsod običajna in se povsod ne šteje za vljudno. V več primerih naj bi bila posredna ali implicitna navedba bolj priljubljena prav zaradi vljudnosti.

V obravnavani zadevi naj bi bila navedba pritožbenih razlogov s strani nekdanjega zastopnika tožeče stranke očitno skladna s temi vljudnostnimi standardi. Poleg tega tožeča stranka meni, da ne glede na pravno kulturo vedno obstaja dejstvo, da v „komunikaciji med ljudmi“ (in torej pri navedbi pritožbenih razlogov) naslovnik „razume le tisto, kar želi razumeti“. Govorica naj ne bi bila natančen odraz resničnosti, ampak naj bi bila vedno odvisna od „medsebojnega vpliva med sogovornikoma“. V zvezi s tem naj ne bi bilo bistvene razlike med posredno obrazložitvijo in izrecno obrazložitvijo. Zavrnitev obrazložitve, ki je zgolj posredna, naj torej nikakor ne bi bila obvezna.

34 Tretjič, tožeča stranka meni, da sta Sodišče in Splošno sodišče obveznost navedbe pritožbenih razlogov pred UUNT in sodiščem razlagala glede na možnost naslovnika odločbe, da razume obrazložitev. Poudarja, da sta Sodišče in Splošno sodišče „dobrohotno razlagala“ predloge in trditve strank, s tem da sta upoštevala posredne predloge in oprla svoje sodbe na „tisto, kar so stranke dejansko želele“. Tožeča stranka poudarja, da sta Splošno sodišče in Sodišče v več primerih potrdila, da bi lahko UUNT posredno obrazložil svoje odločbe. Meni, da če strožje zahteve ne veljajo za obrazložitve UUNT in Splošnega sodišča, bi moralo enako veljati tudi za obrazložitev, ki jo predloži oseba, ki se ukvarja s pravom.

35 Četrtič, tožeča stranka meni, da naj bi bila člen 6 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP), in člen 1 dodatnega protokola k EKČP posredno kršena, če bi bile zahteve v zvezi z navedbo pritožbenih razlogov preveč stroge. Če so stranke v postopku sposobne razumeti utemeljitev, noben cilj procesne narave ne bi mogel upravičiti drugih omejitev. Dodatne zahteve po obrazložitvi pritožbe pred UUNT naj bi v nasprotju s členom 6 EKČP omejevale dostop do drugih stopenj in torej do sodišč Unije. Poleg tega naj bi v obravnavani zadevi posegale v premoženjsko pravico tožeče stranke.

36 Tožena stranka in intervenientka prerekata trditve tožeče stranke.

Presoja Splošnega sodišča

– Obseg obveznosti navedbe pritožbenih razlogov v vlogi, vloženi pri odboru za pritožbe

37 V skladu s členom 59 Uredbe št. 40/94 je treba pritožbo zoper odločbo vložiti pisno pri UUNT v dveh mesecih od dneva vročitve odločbe. Vlogo, v kateri so navedeni pritožbeni razlogi, je treba vložiti pisno v štirih mesecih od dneva vročitve odločbe.

38 Poleg tega pravilo 48(1)(c) Uredbe št. 2868/95 določa, da mora pritožba pred odborom za pritožbe vsebovati navedbo odločbe, ki se izpodbija, in v njej mora biti pojasnjen obseg, v katerem se zahteva sprememba ali razveljavitev te odločbe.

39 Nazadnje, pravilo 49 Uredbe št. 2868/95 določa, da odbor za pritožbe pritožbo – če ne izpolnjuje pogojev, določenih v členu 59 Uredbe št. 40/94, niti tistih, določenih v pravilu 48(1)(c) in (2) Uredbe št. 2868/95 – zavrže kot nedopustno, razen če so bile pred potekom ustreznega roka, določenega v členu 59 Uredbe št. 40/94, odpravljene vse ugotovljene nepravilnosti.

40 Iz sistematične razlage teh določb izhaja, da ima pritožnik, ki želi vložiti pritožbo na odbor za pritožbe, obveznost v določenem roku vložiti vlogo, v kateri so navedeni razlogi za njegovo pritožbo pred UUNT, sicer bi bila v nasprotnem primeru njegova pritožba zavržena, ti razlogi pa so več kot navedba izpodbijane odločbe in želje pritožnika, da jo odbor za pritožbe spremeni ali razveljavi.

41 Poleg tega iz dobesedne razlage izraza „razlogi“, povzetega v zadnjem stavku člena 59 Uredbe št. 40/94, izhaja, da mora pritožnik pred odborom za pritožbe pisno navesti razloge za svojo pritožbo. Odboru za pritožbe ni treba na podlagi sklepanj ugotavljati razlogov, na katerih temelji pritožba, o kateri mora odločati. Iz vloge pritožnika mora biti torej razumljivo, zakaj pritožnik odboru za pritožbe predlaga razveljavitev ali spremembo odločbe.

42 Vendar tožeča stranka meni, da je Splošno sodišče v sodbi KLEENCARE, točka 22 zgoraj, določilo „nepredstavljivo omejene“ zahteve v zvezi z navedbo pritožbenih razlogov, tako da „naj bi zadostovalo, da pritožnik napiše kar koli v zvezi s sporom“, kar presega samo zahtevo, da bi bila „obveznost obrazložitve“ iz člena 59 Uredbe št. 40/94 izpolnjena.

43 Tako razlago pomena sodbe KLEENCARE, točka 22 zgoraj, je treba zavrniti. Ta sodba se namreč ne nanaša neposredno na vprašanje obveznosti navedbe pritožbenih razlogov iz člena 59 Uredbe št. 40/94, ampak na obseg preizkusa odbora za pritožbe, kadar je pri njem pravilno vložena pritožba. Splošno sodišče je v tej sodbi navedlo, da obseg navedenega preizkusa odločbe, ki je predmet pritožbe, načeloma ni določen z razlogi, ki jih je navedla stranka, ki je vložila pritožbo (točke od 29 do 32). Dejstvo, da je Splošno sodišče v tem okviru menilo, da vloga, določena v členu 59 Uredbe št. 40/94, omogoča pravilen potek postopka in da odbor za pritožbe pri preizkusu

ni omejen z razlogi, ki so navedeni v tej vlogi, nikakor ne pomeni, da so zahteve po obrazložitvi, ki jih mora izpolniti pritožnik na podlagi te določbe, omejene. Splošno sodišče je s tem, da je menilo, da vloga iz člena 59 navedene uredbe „omogoča pravilen potek pritožbenega postopka“, potrdilo *raison d'être* te obveznosti in njeno bistvo. Ta obveznost namreč omogoča potek pritožbenega postopka, saj odboru za pritožbe in, če je potrebno, drugi stranki pred prvostopenjskim upravnim organom omogoča, da se seznanita s pritožbenimi razlogi pritožnika. Zato tožeča stranka iz sodne prakse v zadevi Kleencare (točka 22 zgoraj) napačno sklepa, da je obveznost navedbe pritožbenih razlogov iz člena 59 Uredbe št. 40/94 izpolnjena, kadar pritožnik „napiše kar koli v zvezi s sporom“ in se ne omeji zgolj na predlog.

44 Poleg tega je treba opozoriti, da mora biti na odbor za pritožbe, še preden se lahko izpodbija obseg njegovega preizkusa, vložena dopustna pritožba, kar pomeni, da vsebuje med drugim navedbo razlogov v skladu s členom 59 Uredbe št. 40/94. Navedba pritožbenih razlogov v zvezi z odločbo, ki je predmet pritožbe, s strani pritožnika je namreč bistvena predpostavka, da lahko odbor za pritožbe opravi nadzor nad navedeno odločbo. Zato je upoštevnost odlomkov iz sodbe KLEENCARE, točka 22 zgoraj, na katero se v obravnavani zadevi sklicuje tožeča stranka, prav tako vprašljiva, saj presoja v teh odlomkih predpostavlja vložitev pritožbe, ki je ustrezno obrazložena, na odbor za pritožbe.

45 Nazadnje, glede trditve tožeče stranke o neobstoju obveznosti zastopanja po odvetniku pred odborom za pritožbe je treba ugotoviti, da neobstoj te obveznosti velja tako za pritožnika kot za druge stranke. Zato je treba poudariti, da čeprav pritožniku v svoji pritožbi res ni treba navesti razlogov, v okviru katerih bi bile zelo natančno navedene vse veljavne pravne določbe, pa mora kljub temu navesti dejanske in/ali pravne elemente, ki po njegovem mnenju utemeljujejo razveljavitev ali spremembo odločbe, ki jo izpodbija, pritožbeni razlogi pa morajo biti dovolj jasni, da lahko, če

je potrebno, morebitna druga stranka v postopku, ki je ne zastopa odvetnik, presodi možnost predložitve pripomb in odgovori na trditve pritožnika.

46 Zato je treba glede na vse navedeno ugotoviti, da mora pritožnik, ker mu člen 59 Uredbe št. 40/94 nalaga vložitev pisne vloge, v kateri so navedeni pritožbeni razlogi, pisno in dovolj jasno navesti tiste dejanske in/ali pravne elemente, ki utemeljujejo njegov predlog odboru za pritožbe za razveljavitev in/ali spremembo izpodbijane odločbe.

47 Take razlage obsega obveznosti navedbe pritožbenih razlogov iz člena 59 Uredbe št. 40/94 ni mogoče ovreči s presojami odbora za pritožbe v drugih zadevah ali poročevalca odbora za pritožbe v obravnavani zadevi. Navedene presoje namreč Splošnega sodišča ne zavezujejo.

48 Poleg tega mednarodni značaj služb UUNT ne omogoča razlage člena 59 Uredbe št. 40/94 v smislu, ki bi bil v nasprotju s samim besedilom tega člena. Navedba pritožbenih razlogov pred odborom za pritožbe je namreč pogoj za dopustnost, ki se mu pritožnik ne more izogniti. Poleg tega glede posameznih trditev tožeče stranke o različnih pravno-kulturnih okoljih, iz katerih izhajajo osebe, ki sodelujejo z UUNT, zadostuje navesti, da prav te razlike nalagajo izrecno obrazložitev, in ne obratno.

49 Nazadnje, analogija z obveznostjo obrazložitve odbora za pritožbe, na katero se sklicuje tožeča stranka, za razlago obveznosti navedbe pritožbenih razlogov pred odborom za pritožbe s strani pritožnika ni upoštevna, ker je ena od navedenih obveznosti naložena osebi, druga pa upravi. Prav tako razlaga trditev strank s strani Sodišča in Splošnega sodišča v sodnem postopku ni upoštevna za razumevanje obveznosti navedbe pritožbenih razlogov pritožnika ob upoštevanju razlike med postopkom pred odborom za pritožbe in postopki pred sodiščema Unije.

– Spoštovanje obveznosti navedbe razlogov v obravnavani zadevi

50 Tožeča stranka je UUNT poslala dva dopisa, in sicer prvi dopis z dne 15. oktobra 2007, katerega vsebina je povzeta v točki 12 zgoraj, in drugi dopis z dne 29. oktobra 2007, katerega vsebina je povzeta v točki 13 zgoraj.

51 Člen 59 Uredbe št. 40/94 določa vložitev ene vloge, in ne dveh, kot se na prvi pogled zdi, da je bilo storjeno v obravnavani zadevi.

52 Vendar dopis z dne 15. oktobra 2007 ne vsebuje navedbe razlogov, zaradi katerih tožeča stranka predlaga razveljavitev sporne odločbe. Z navedenim dopisom je bil namreč UUNT le obveščen o ničnostni tožbi tožeče stranke glede znamke Beneluksa, katere imetnica je intervenientka, pred pristojnim nacionalnim sodiščem, pojasnjeno pa je bilo tudi, da je ta znamka Beneluksa edina podlaga sporne odločbe, ki jo izpodbija. Zato navedenega dopisa ni mogoče šteti za vlogo iz člena 59 Uredbe št. 40/94. Vendar ta ugotovitev ne zadostuje za nedopustnost pritožbe tožeče stranke. Na podlagi pravila 49(1) Uredbe št. 2868/95 je namreč nepravilnost mogoče odpraviti v štirimesečnem roku, določenem v členu 59 Uredbe št. 40/94. Ni pa sporno, da je bil dopis z dne

29. oktobra 2007 na podlagi določb o izračunu rokov, določenih z Uredbo št. 2868/95, vložen v navedenem roku za pritožbo.

53 Glede vsebine dopisa z dne 29. oktobra 2007 je treba opozoriti, da je tožeča stranka v prvih dveh točkah navedenega dopisa navedla, da je sporna odločba temeljila na izpodbijani znamki Beneluksa in da namerava izpodbijati uporabo znamke Beneluksa pred odborom za pritožbe. Vendar je tožeča stranka v tretji točki navedenega dopisa navedla, da sporne odločbe ne bo izpodbijala. S tem stavkom se je tožeča stranka vrnila na prej navedeno, tako da ni mogoče šteti, da so v prvih dveh točkah navedeni razlogi za pritožbo pred odborom za pritožbe.

54 Ugotovitve neobstoja razlogov za pritožbo pred odborom za pritožbe v dopisu z dne 29. oktobra 2007 ne more ovreči dejstvo, da je tožeča stranka, potem ko je navedla, da ne bo izpodbijala sporne odločbe, navedla, da „svoje pripombe omejuje na ugotovitev dejstva, da je bil imetnik prejšnjih pravic oškodovan, kar je v nasprotju z naravnim pravom“. Ta stavek namreč ne omogoča razumeti razlogov, ki so tožečo stranko vodili k vložitvi pritožbe zoper sporno odločbo na odbor za pritožbe. Ni mogoče razumeti niti istovetnosti imetnika prejšnjih pravic, niti razloga za njegovo imetništvo prejšnjih pravic, niti razloga, zakaj je bil oškodovan. Tudi če bi priznali, kot je navedla tožeča stranka na obravnavi, da naj bi bila ona imetnica prejšnjih pravic, iz navedenega dopisa ni mogoče razumeti, za katero pravico gre. Edina prejšnja pravica, na katero se sklicuje v dopisu z dne 29. oktobra 2007, je znamka Beneluksa, navedena v prvi in drugi točki navedenega dopisa. Vendar je ta znamka v primerjavi z znamko tožeče stranke bodisi prejšnja bodisi nična. Prejšnja pravica, za katero tožeča stranka trdi, da jo ima, torej ni niti njena znamka niti znamka Beneluksa. Zato zadnjega stavka v dopisu z dne 29. oktobra 2007 ni mogoče šteti za zadostno obrazložitev pritožbe tožeče stranke pred odborom za pritožbe.

55 Glede na neobstoj jasnih in razumljivih razlogov v dopisih z dne 15. in 29. oktobra 2007 in ker mora navedba razlogov pred odborom za pritožbe med drugim morebitni intervenientki, ki je ne zastopa odvetnik, omogočiti, da presodi možnost odgovora na trditve v pritožbi pritožnika, je treba ugotoviti, da pritožba tožeče stranke pred odborom za pritožbe ne izpolnjuje zahtev iz člena 59 Uredbe št. 40/94. Tožeča stranka ni niti v pritožbi niti v nobeni drugi poznejši vlogi, vloženi pri odboru za pritožbe v predpisanem roku, dovolj jasno navedla pritožbenih razlogov, da bi bilo to mogoče šteti za navedbo pritožbenih razlogov v smislu člena 59 Uredbe št. 40/94.

56 Te presoje ne more ovreči nobena druga trditev tožeče stranke glede navedene obveznosti. Tožeča stranka namreč ni dokazala, zakaj zahteva po obrazložitvi, povzeta v točki 46 zgoraj, in njena uporaba v obravnavani zadevi, pomenita kršitev člena 6 EKČP. Poleg tega je navedena zahteva sorazmerna s ciljem poenostavitve poteka postopka, glede na vsebino dopisov z dne 15. in 29. oktobra 2007 pa ni mogoče šteti, da sta ta dopisa poenostavila postopek pred odborom za pritožbe. Poleg tega trditve o psihologiji strank, vljudnosti in jezikovni teoriji niso utemeljene glede na obseg obveznosti obrazložitve pred odborom za pritožbe, opredeljen v točki 46 zgoraj, in vsebino dopisov z dne 15. in 29. oktobra 2007. To presojo potrjuje tudi dejstvo, da je v obravnavani zadevi tožečo stranko zastopal odvetnik v postopku pred odborom za pritožbe, kot to izhaja iz podpisov dopisov z dne 15. in 29. oktobra 2007. Zastopanje strank po odvetniku pa pomeni, da je ta sposoben jasno navesti razloge, zakaj njegova stranka predlaga razveljavitev sporne odločbe.

57 Vendar pa je treba še preučiti, ali trditev tožeče stranke, ki temelji na njenem predlogu za prekinitev postopka, v obravnavani zadevi lahko vpliva na posledice kršitve člena 59 Uredbe št. 40/94.

Kršitev člena 61 Uredbe št. 40/94 v povezavi s pravilom 20(7) Uredbe št. 2868/95

Trditve strank

58 Tožeča stranka meni, da bi moral biti postopek pred odborom za pritožbe prekinjen na podlagi njenega dopisa z dne 15. oktobra 2007, v katerem je navedla, da je znamka Beneluksa, katere imetnica je intervenientka, predmet tožbe pred stvarno pristojnim sodiščem in bo po vsej verjetnosti ugotovljena njena ničnost. Po mnenju tožeče stranke ta okoliščina izključuje to, da bi odbor za pritožbe ohranil sporno odločbo. Poleg tega, ker je bila znamka Beneluksa edina podlaga za sporno odločbo, bi moral biti postopek nujno prekinjen do izdaje sodbe o veljavnosti znamke Beneluksa. Neobstoj prekinitve postopka v obravnavani zadevi naj bi zato pomenil zlorabo pooblastil.

59 Poleg tega tožeča stranka meni, da bi prekinitev postopka, če bi bil ta prekinjen 15. oktobra 2007, preprečila potek roka za vložitev vloge, v kateri so navedeni pritožbeni razlogi. Zato naj navedeni rok na ta dan ne bi potekel, tako da pritožbe pred odborom za pritožbe ne bi bilo mogoče zavreči kot nedopustne zaradi „neobstoja obrazložitve".

60 UUNT in intervenientka prerekata trditve tožeče stranke.

Presoja Splošnega sodišča

61 V obravnavani zadevi je odbor za pritožbe zavrnil predlog za prekinitev, ki ga je tožeča stranka podala iz naslednjih razlogov:

„Prekinitev, ki se na splošno odobri na podlagi pravila 20(7) [Uredbe št. 2868/95] in ki se po analogiji uporablja za postopke za ugotovitev ničnosti (glej odločbo odborov za pritožbe z dne 24. januarja 2008 v zadevi R 285/2007-1 – Le Meridien), ni samodejna pravica. Gre za odločitev, ki je sprejeta le, če se po preučitvi interesov posameznih strank presodi, da je primerna. V obravnavani zadevi predlog za prekinitev ni bil ustrezno obrazložen in se je opiral le na kopijo osnutka tožbe brez datuma. Ni bil predložen noben dokaz o tem, da je bila v zvezi s prejšnjo znamko Beneluksa vložena tožba pri pristojnem sodišču. Tudi če bi upoštevali dokument, ki je bil predložen v okviru postopka za ugotovitev ničnosti, ki je potekal sočasno, odbor opozarja, da upošteven del ni bil preveden. Tretjič, zahteva za ugotovitev ničnosti ni temeljila izključno na znamki Beneluksa, ampak tudi na treh drugih prejšnjih pravicah, podeljenih v skladu s členom 8(4) [Uredbe št. 40/94]. Veljavnost prejšnje znamke Beneluksa bi bila za izid tega postopka odločilna le, če bi morala biti zahteva za ugotovitev ničnosti zavrnjena glede na pravice, podeljene na podlagi člena 8(4) [Uredbe št. 40/94]“ (točka 16 izpodbijane odločbe).

62 V zvezi s tem je treba poudariti, da prekinitev postopka pred odborom za pritožbe ne vpliva na štirimesečni rok za vložitev pritožbenih razlogov pri odboru za pritožbe, določen v členu 59 Uredbe št. 40/94. Natančneje, navedeni rok ima enake značilnosti kot rok za vložitev pritožbe pri odboru za pritožbe, tako da o njem ne morejo odločati niti stranke niti odbor za pritožbe. Člen 59 Uredbe št. 40/94 namreč, drugače kot druge določbe, kot sta pravili 49(2) in 71(1) Uredbe št. 2868/95, ta rok predpisuje in tega ne prepušča UUNT. Poleg tega člen 78a(2) Uredbe št. 40/94 (postal člen 82(2)

Uredbe št. 207/2009) ne omogoča stranki, ki je vložila pritožbo, da bi lahko pri UUNT dosegla nadaljevanje postopka, če ni spoštovala enega od rokov iz člena 59 Uredbe št. 40/94. Nazadnje, pravilo 49(1) Uredbe št. 2868/95 določa, da odbor za pritožbe zavrže pritožbo kot nedopustno, če ta pritožba ne izpolnjuje zahtev iz člena 59 Uredbe št. 40/94, razen če niso bile zadevne nepravilnosti odpravljene pred potekom ustreznega roka, določenega s členom 59 Uredbe št. 40/94.

63 Zato, tudi če bi ugotovili, da bi v obravnavani zadevi odbor za pritožbe moral prekiniti še nekončan postopek, ki poteka pred njim, pa ta okoliščina ne bi mogla povzročiti podaljšanje štirimesečnega roka za vložitev pritožbenih razlogov tožeče stranke. Tako je treba v obravnavani zadevi po preučitvi navedbe razlogov, ki jih je podala tožeča stranka, ugotoviti, da tožeča stranka v predpisanem roku ni ustrezno obrazložila svoje pritožbe pred odborom za pritožbe. Tako neizpolnitev obveznosti navedbe razlogov, določeno v členu 59 Uredbe št. 40/94, pa je treba sankcionirati z nedopustnostjo navedene pritožbe. Zato je lahko odbor za pritožbe sprejel le odločbo, s katero je pritožbo razglasil za očitno nedopustno.

64 Iz tega izhaja, da je treba tožbeni razlog, s katerim tožeča stranka odboru za pritožbe očita, da ni prekinil postopka, ki je potekal pred njim, do izdaje sodbe sodišča v Haagu, pred katerim je tožeča stranka predlagala ugotovitev ničnosti prejšnje znamke Beneluksa, zavrniti kot brezpredmeten.

65 Tudi če bi predpostavili, da navedeni tožbeni razlog ni brezpredmeten, je treba glede utemeljenosti utemeljitve navedenega tožbenega razloga s strani tožeče stranke opozoriti na naslednje.

66 Najprej je treba poudariti, da z določbami veljavnega pravnega okvira odboru za pritožbe niso bila izrecno podeljena pooblastila za prekinitev postopka za ugotovitev ničnosti. Vendar člen 79 Uredbe št. 40/94 (postal člen 83 Uredbe št. 207/2009) določa, da če procesna pravila niso določena v navedeni uredbi, izvedbeni uredbi, Uredbi Komisije (ES) št. 2869/95 z dne 13. decembra 1995 o pristojbinah, ki se plačujejo Uradu za harmonizacijo notranjega trga (UL L 303, str. 33) ali Uredbi Komisije (ES) št. 216/96 z dne 5. februarja 1996 o poslovniku odborov za pritožbe pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (UL L 28, str. 11), UUNT upošteva načela, ki so na tem področju na splošno priznana v državah članicah. Možnost organa odločanja, da prekine postopek, ki ga vodi, kadar okoliščine obravnavanega primera to utemeljujejo, pa je treba šteti za splošno načelo, ki je priznano v državah članicah. Pravilo 20(7) Uredbe št. 2868/95 in člen 8 Uredbe št. 216/96, ki določata možnost prekinitve postopka pred odborom za pritožbe v postopku z ugovorom in na podlagi mnenja tajnika odbora za pritožbe o dopustnosti pritožbe pred navedenim odborom, sta izraz splošnega načela, navedenega zgoraj.

67 Poleg tega je uporaba pravila 20(7)(c) Uredbe št. 2868/95 po analogiji v okviru postopka za ugotovitev ničnosti upravičena, ker je cilj postopka z ugovorom, ki temelji na členu 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 in postopka zaradi relativnega razloga za ničnost na podlagi člena 52(1)(a) Uredbe št. 40/94 preučiti verjetnost zmede med obema znamkama, možnost prekinitve postopka pa pripomore k učinkovitosti navedenih postopkov.

68 Zato ima odbor za pritožbe pooblastilo za prekinitev postopka za ugotovitev ničnosti, če je to zaradi okoliščin primerno.

69 Dalje, opozoriti je treba, da je diskrecijska pravica odbora za pritožbe glede odločitve, ali bo postopek prekinil ali ne, široka. Pravilo 20(7)(c) Uredbe št. 2868/95 to široko diskrecijsko pravico opiše z navedbo, da lahko odbor za pritožbe prekine postopek,

če je prekinitev zaradi okoliščin primerna. Odbor za pritožbe ima še vedno možnost prekiniti postopek, to možnost pa uporabi le, kadar meni, da je upravičena (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 16. septembra 2004 v zadevi Metro-Goldwyn-Mayer Lion proti UUNT – Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), T-342/02, ZOdl., str. II-3191, točka 46). Postopek pred odborom za pritožbe se torej ne prekine samodejno na podlagi predloga za prekinitev, ki ga poda stranka pred navedenim odborom.

70 Dejstvo, da ima odbor za pritožbe široko diskrecijsko pravico, da prekine postopek, ki teče pred njim, pa ne pomeni, da jo sodišču v okviru svojega nadzora ni treba presojati. Vendar je zaradi tega dejstva navedeni vsebinski nadzor omejen na nadzor nad tem, ali je podana očitna napaka pri presoji ali zloraba pooblastil.

71 V obravnavani zadevi tožeča stranka meni, da pomeni odločitev odbora za pritožbe, da ne bo prekinil postopka, zlorabo pooblastil.

72 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je pri odločitvi ugotovljena zloraba pooblastil le, če je na podlagi objektivnih, upoštevnih in skladnih dokazov jasno, da je bila sprejeta za doseganje drugih ciljev, kot so tisti, ki jih navaja (sodbe Splošnega sodišča z dne 24. aprila 1996 v združenih zadevah Industrias Pesqueras Campos in drugi proti Komisiji, T-551/93 in od T-231/94 do T-234/94, Recueil, str. II-247, točka 168; z dne 19. septembra 2001 v zadevi Henkel proti UUNT (Slika čistilnega sredstva), T-30/00, Recueil, str. II-2663, točka 70, in z dne 12. decembra 2002 v zadevi eCopy proti UUNT (ECOPY), T-247/01, Recueil, str. II-5301, točka 22). Tožeča stranka pa ne navaja nobenega dokaza o tem, da je odbor za pritožbe z zavrnitvijo prekinitve postopka svoja pooblastila uporabil za drugačen cilj od tistega, za katerega so mu bila podeljena, ali da je neprekinitev postopka posledica zlorabe pooblastil.

73 Zato tožeča stranka napačno trdi, da so bila pri sprejetju izpodbijane odločbe zlorabljena pooblastila, ker je bil njen predlog za prekinitev postopka pred odborom za pritožbe, v katerem je bila izdana izpodbijana odločba, zavrnjen.

74 Poleg tega tožeča stranka v bistvu trdi, da gre v obravnavani zadevi pri odločitvi odbora za pritožbe, da ne bo prekinil zadevnega postopka, za očitno napako pri presoji.

75 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi neprekinitev postopka med drugim utemeljil z neobstojem zadostnega dokaza o izpodbijanju prejšnje znamke Beneluksa pred pristojnim sodiščem (glej točko 61 zgoraj). Zgolj osnutek tožbe, priložene dopisu z dne 15. oktobra 2007, s katero se izpodbija veljavnost znamke Beneluksa, ni dokaz, da se prejšnja znamka Beneluksa resnično izpodbija pred pristojnim sodiščem. Zato je odbor za pritožbe svojo zavrnitev predloga za prekinitev lahko utemeljil s tem neobstojem dokaza, ne da bi pri tem storil očitno napako pri presoji.

76 Tudi če bi bilo dokazano, da je bila na nacionalno sodišče vložena tožba, s katero se izpodbija prejšnja znamka, na kateri temelji izpodbijana odločba, pa naveden dokaz sam po sebi ne zadostuje za to, da gre pri zavrnitvi prekinitve postopka s strani odbora za pritožbe za očitno napako pri presoji. Odbor za pritožbe mora namreč pri izvrševanju svoje diskrecijske pravice glede prekinitve postopka upoštevati splošna načela, ki urejajo pravičen postopek v okviru skupnosti, ki temelji na pravu. Tako mora pri navedenem izvrševanju upoštevati ne le interes stranke, katere znamka Skupnosti se izpodbija, ampak tudi interes drugih strank. Odločitev, ali se postopek prekine ali ne, mora biti rezultat tehtanja zadevnih interesov. V obravnavani zadevi pa je imela intervenientka legitimen interes, da se brez zavlačevanja izda odločba o zatrjevani ničnosti znamke tožeče stranke. Poleg tega tožeča stranka ni dokazala, da je odbor za pritožbe o vprašanju prekinitve odločil ob upoštevanju ugotovitev, ki se ne nanašajo

na tehtanje različnih zadevnih interesov. Glede na navedeno tožeča stranka ni dokazala, da naj bi odbor za pritožbe napačno zavrnil prekinitev postopka.

77 Poleg tega, če bi tožeča stranka res menila, da je postopek za ugotovitev ničnosti, v okviru katerega je izpodbijala veljavnost prejšnje znamke Beneluksa, nujno predpostavka za njen spor pred UUNT, bi morala pred vložitvijo zahteve za registracijo na UUNT ta postopek sprožiti in počakati, da se konča.

78 Na podlagi navedenega je treba oba tožbena razloga tožeče stranke zavrniti, prav tako pa tudi tožbo v celoti.

Stroški

79 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Splošnega sodišča se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni.

80 Ker tožeča stranka s predlogi ni uspela, se ji v skladu s predlogi UUNT in intervenientke naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (tretji senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Atlas Transport GmbH se naloži plačilo njenih stroškov in stroškov, ki sta jih priglasila Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) in Atlas Air Inc.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 16. maja 2011.

Podpisi